

Václav Krejčík

# Pomocníci přírody



Václav Krejčík

# POMOCNÍCI PŘÍRODY

# VODNÍK LABSKÝ

## Otrávená voda

Všechno mě svědilo a taky jsem se musel pořád škrábat. Na předloktí se mi totiž vrátila ta šíleně otravná vyrážka. Bylo to až k zbláznění, všude samý pupínek. Voda v Labi, kde žijeme už od nepaměti, se totiž pořád zhoršuje. A taky náš druh je díky tomu na pokraji úplného vyhynutí. Vlastně jsme v řece zbyli už jen já s manželkou. A ani děti se nám nepodařilo přivést na svět. Do našeho chemicky znečištěného prostředí se žádné vodnické dušičce zřejmě nechce. A já se jim vlastně ani trochu nedivím.

Na chvilku jsem se vynořil na souš. Při správné vlhkosti vzduchu jsem dokázal vydržet klidně i dvě nebo tři hodiny venku. Sedl jsem si před vrbu a přemýšlel, co s námi bude dál. Co bych měl jako správný chlap vlastně udělat? Hlavou se mi honilo tisíce otázek, ale odpověď nepřicházela žádná.

Náš největší problém představovala ta zpropadená firma Chem-pavl, které není nic svaté. A klidně nám ty svoje jedy vypouští do slova přímo na hlavu. A přitom by stačilo, kdyby se chovali jen trochu šetrněji k prostředí kolem sebe. To by se nám hned žilo mnohem lépe. Vždyť na to, že naše prostředí není zrovna křišťálově čisté, jsme si

zvykli už dávno. Ale tohle je zkrátka až přespříliš, stěžoval jsem si v duchu ohnuté vrbě, na které sedával už můj děda, snad i jeho děda, a možná že i celá rodová linie před nimi. Na potměnělém nebi nás sledoval obrovský měsíc. Zdálo se, jako by byl na dosah ruky. Muselo být zřejmě kolem úplňku. Jedna z letních teplých nocí, kdy tma není tak úplně černá. Jak si ji má ale vodník užít, když má tolik starostí o holé přežití. Ukápla mi malá slzička, kterou jsem hnedle schoval do rukávu. Tady v závoji noci si ji klidně můžu dovolit, ale doma ženě musím být pevnou oporou. Raději se už vrátím, aby si o mě zase nedělala starosti.



Manželka už připravovala večeři. Ve starém hrnci se vařil vývar z lopuchu a devětsilu. Moje oblíbená dobrotka. Obvykle už v tuhle dobu mívala dávno nachystáno. Ale náš nezbedný kapřík se jí honil kolem plotny a nechtěl jí dát za nic na světě pokoj. Musela ho dokonce i na chvíli zavřít do klece.

„Je to syčák, měl bys ho občas vzít s lososy na cvičák,“ navrhla manželka.

„To není nic pro něj, útočí na mnohem větší ryby. Někdy je to s ním až o strach.“

Protočila panenky a hlasitě si povzdechla.

„Ale víc pohybu by jistě ocenil, v tom máš pravdu,“ doplnil jsem ještě.

„Řekni mi, kde se to v tom špuntovi bere?“

Pokrčil jsem rameny.

„Mám pocit, že by potřeboval zvlášť pevnou ruku,“ podívala se na mě trochu přísně.

„Ale neboj se, ráno ho nechám vyplavat za domem. Oni ho ty roupi hned přejdou,“ slíbil jsem jí.

„Jen cos odešel bůhví kam, přišla si k nám zase postěžovat ta stará bělice ze sousedství.“

„Ale copak?“

„Jeden ze synů prý včera málem spolknul háček. Naštěstí si ho na poslední chvíli všiml a sežral rybářům jen návnadu. Ale bylo to jen tak o šupinu.“

„To je mi ale pašák,“ skočil jsem jí do řeči.

„Byla z toho chudinka celá přešlá. Musel to pro ni být asi pořádný šok. Uvařila jsem jí pořádně silný hrnek vývaru z řas.“

„To se jí nemůžeš divit. Ale na druhou stranu všichni máme svoje starosti,“ podíval jsem se jí do očí se vši vážností.

„Tak povídej, co jsi tam nahoře zase vymyslel?“

„Vyprávěla mi vrba...“

„Ajéje!“ skočila mi do řeči teď zase ona.

„Já vím, je trochu upovídáná. Ale prý že za ní občas chodí zaměstnanci z městského úřadu na ochranu životního prostředí...“

„Chrání životní prostředí? To asi neodvádí moc dobrou práci. Poďvej se kolem sebe a nenech se vysmát!“

„Snad nebude až tak zle.“

„Nebude až tak zle? Snad dobře víš, jak dopadly vodní dévy. Skoro všechny se už stáhly na Šumavu nebo jižní Moravu, kde je ještě příroda o něco míň zaneřáděná. Tady je potkáš stěží o víkendu. A to zdaleka není problém jen u nás ve vodě. Luční elfové, ti už jsou tady dávno vzácnost. Skřítkové a gnómové mizí skoro před očima. Jedno-  
rožce si naposledy viděl kdy? Jo, a o rusalkách se snad ani nemusíme bavit. Kdo mohl, už dávno utekl pryč. Snad kromě ohnivých salamandrů, kterým se daří nejspíš úplně všude, jsme tady skoro poslední!“

„Možná máš pravdu, ale tohle je náš domov.“

„Co chceš dělat? Otravovat se dál jedy?“ zeptala se přímo.

„Ráno má trochu zapršet. Zajdu se podívat za těmi jejich úředníky. Třeba budou rozumní a pomůžou nám.“

Nalila mi vývar do hlubokého talíře a dál už neřekla ani slovo.

## Úřední šiml

Byl jsem prvně v životě na nějakém úřadu. Sedl jsem si na sedačku v čekárně, kam mě poslal ne moc ochotný pán z recepce. Ubíhaly minuty, celá hodina, až pak jsem po dvou lidech konečně přišel na řadu. Za stolem seděla nějaká prošedivělá, přitloustlá paní v kostkovaném saku. Výraz v jejím obličejí dost napovídal, že by nejraději byla úplně někde jinde než právě tam.

„Tak co od nás potřebujete?“ zeptala se, aniž by přitom zvedla hlavu od počítače.

„Paní, žijeme se ženou na naprosto neobyvatelném místě. Způsobuje nám to řadu zdravotních potíží. Podívejte se na tohle,“ ukazoval jsem jí předloktí plné zarudlých pupínků. „Úřad by s tím měl něco dělat, nemyslíte?“

„Ano, jistě,“ odpověděla s naprostým nezájmem.

„Ano? A co dál?“

„Vyplnil jste si stížnost?“

„Ne.“

„Tak tady máte,“ podala mi papír o čtyřech stranách a poslala mě pryč.

„Moment,“ zatvářila se ještě přísněji než doposud. „Jestli máte nějaké zdravotní potíže, jak tvrdíte, budeme potřebovat posudek od našeho odborného lékaře. A ještě předtím zdravotní zprávu od vašeho obvodního...“

„Už je to všechno? Za jak dlouho už k nám konečně někoho pošlete?“

Digitální hodiny na jejím stole zapípalý jedenáct třicet.

„Neslyšíte? Máme právě polední pauzu. Zatím si řádně vyplňte vše, co je potřeba.“

Začalo se mi dělat špatně, musel jsem se vrátit aspoň na chvilku domů do řeky. Už jsem se chystal odejít z čekárny, když mě zrovna oslovila její kolegyně vracějící se z oběda.

„Zaslechla jsem o tom vašem problému. Je mi to líto, ale bohužel podle své zkušenosti bych řekla, že tady čekáte naprosto zbytečně,“ špitla.

„A co byste na mém místě dělala vy, dámo?“ dával jsem postupně průchod potlačovanému vzteku.

„Soud! Nic jiného na tyhle darebáky neplatí. Tady vyplníte mraky papírů, na které vám natiskneme miliony razítek, ale nic se stejně nezmění. Jen tady ztrácíte svůj čas.“

Cestou domů jsem byl přesvědčený, že to vzdám, a nechám tak celý náš labský druh vymizet. Ostatně nebudeme první a zřejmě ani poslední, kdo odejde pryč. Byl jsem pořádně naštvaný a vysušený. Co je tohle za spravedlnost? Bez čisté vody by přece nebyl ani úřad se zaměstnanci, ani ti jejich nadřizení vymýšlející nesmyslné zákony. A dokonce ani ta přitroublá jedovatá firma Chempavl. A my vodníci jsme přece vždycky byli takoví vodní správci a údržbáři.





„Do Neptuna s tím vším!“ klel jsem hezky nahlas, a ještě rozzlobeně kopl do kamene, který se mi připlctl pod nohy. Pak mi ale na mysl přišla moje žena. Vždyť jsem jí přece ještě před svatbou slíbil, že se o ni postarám. A taky co naše budoucí děti? Dušičky, které se chtějí narodit do vodnických těl tady na Labi. Ještě přece nemůžu hodit flintu do žita. Musím to zkusit a zabojovat i o ty hloupé lidičky, kteří pomalu zabijí i sami sebe. A přitom o tom, jak se zdá, nemají ani tušení.